

FORUM

ČESKOSLOVENSKO

2000

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 39, listopad 2000

nr.39, november 2000

«Lilo.

Lilo. Bíle lilo.

Bez milosti. Bez lítosti.

Liliově bíle lilo.

Až se slilo, co kde bylo.

Hlad. I hněv. I krev.

I kosti.»

Těmito slovy ukončil Karel Šiktanc svůj básnický popis šestého dne, v němž Bůh stvořil člověka (básnická skladba Adam a Eva, CS 1968). Vždycky, když si ty verše čtu, mrazí mě v zádech. A dnešní počasí nelze lépe vystihnout. Ale přece nebude tak zle. Udržíme hlavu nad vodou. A možná už zítra vyjde slunce. Za čtrnáct dní máme Mikulášskou, po ní jenom skok a budou vánoce, pak do Nového roku jen slepici krok. Bílá barva deště se pak jistě změní v běl sněhu.

Je tedy čas zastavit se, pookrát, ohlédnout se na uplynulý rok, který tak strašně rychle utekl (jako v poslední době každý rok rychleji než předcházející...).

Končí také rok spolkový. Nehodlám tu dnes bilancovat - příspěvky v našem věstníku snad vypovídají o tom, co se ve spolku děje, víc než statistika - a ostatně již brzy dostanete výroční zprávu. Spolu s pozvánkou na výroční členskou schůzi v

březnu. A já mám už dnes chuť obrátit směrem k ní vaši pozornost.

Na výroční členskou schůzi bude totiž třeba zvolit pět členů výboru. Šestiletý cyklus, po který je stanovami ohraničena délka působnosti ve výboru, se naplňuje pro Karla Babčického a pro mne, po dvou letech odchází Karel Káral, s působením ve výboru se loučí Jiří Felcman a Pavel de Giorgi, který sklárnu v Jevnakeru a s ní i Norsko opustil už v létě. Členové volební komise tedy budou mít obtížný úkol - najít pět nových zájemců o práci ve výboru.

Pracovat ve výboru našeho spolku není nijak lehké - vyžaduje to čas, energii, často sebezapření. Většinou jsou to členové výboru, kteří akce vymýšlejí a zároveň zajišťují nejen organizačně, ale i jako pořádková četa. Máme pocit, že je nás málo a pomocníků také (ale zaplat' pánbů za všechny ty usměvavé tváře, které se přece jen v posledním okamžiku objeví a pomůžou). Zadostiučinění, které člověku tato práce přináší, je přímo úměrné pozitivní odezvě.

A mnozí z nás zápasí s velkým nedostatkem času, způsobeným vytížením v zaměstnání.

Potřebujeme tedy nové síly, které by pomohly rozdmýchat plamének nadšení.

Náš spolek má kolem 150 členů a noví přibývají. Najít tedy pět z vás, kteří mají chuť zkusit to ve výboru, by nemělo být tak těžké. Jenomže my ani zdaleka všechny členy spolku neznáme, nemáme telefonní čísla a hlavně nevíme, máte-li možnost ve výboru pracovat. Proto bude mnohem lepší, když se volební komisi nejpozději do konce ledna, ale raději dřív, ohlásíte sami. Nemusíte mít ani zkušenosti, ani nějaké zvláštní schopnosti. Potřebujete chuť něco dělat a čas.

Jde totiž o to, udržet hlavu nad vodou. Bez pěti nových členů nemůže výbor existovat. Česko-norské fórum letos hezkým výletem oslavilo deset let trvání. Potřebujeme vaše přispění k tomu, aby tento rok nebyl jeho posledním.

Zájemcům rádi poskytnou informaci jak současný členové výboru, tak volební komise, v níž jsou Jitka Lendová (tlf. 22 14 89 60 - raději volejte před desátou večer jí i ostatním), Ema Háza (67 58 08 67) a Stefan Ridzoň (67 13 37 75).

Za výbor Česko-norského fóra vám všem sněhové bílé vánoce přeje

Libuše Jevnakerová

O členství ve spolku

Je potěšující konstatovat, že počet registrovaných členů spolku ne-li roste, zůstává alespoň na stejné výši. To je patrně to nejhmatatelnější potvrzení, že naše sdružení funguje tak jak by mělo. Že tomu tak je i po deseti letech je pozoruhodné tím spíš, když uvážíme, že spolkování není v naší nejnovější historii právě oblíbená kratochvíle.

Zdánlivě tedy není důvod k mentorování, ale přece! Jedná se o celkem triviální potíže, které se stále vracejí: záležitosti jako je nabývání členství a jeho ukončení a s tím spojená problematika registrování. Na jedné straně naprostá nutnost pro fungování podobných uskupení, na druhé sisyfovská, dost nevděčná činnost. Je pochopitelné, že během roku dochází ke změnám adres, přihlašování nových členů a především k průběžné registraci zaplacení ročního příspěvku. Není proto divu, že ti, kteří mají registrování na starosti se řídí těmi nejjednoduššími pravidly, která naplňují smysl stanov. Navíc vám budou neskonale vděční když jim jejich úkol usnadníte:

- stanovy určují, že předpokladem členství je uhrazení členského příspěvku. K usnadnění dostáváme předem vyplněné složenkou, které absolutní většina z nás používá. Každý rok ale dochází k tomu, že někdo zaplatí nevyplněnou složenkou a pokladník pak není ani s pomocí banky schopen určit od koho peníze jsou. Dotyčný(á) není potom veden jako člen spolku. *Máte-li dojem že ve vašem případě k tomu došlo, stačí zavolat Michaele Rubášové na 32 85 30 77 a věc ozřejmit.*
- pokud jste příspěvek během roku neuhradili, přestáváte být členy. I když to stanovy nevyžadují, je pravidlem, že ti kteří nezaplatili, obdrží upomínku. Pokud ani poté nedojde k zaplacení, je vyškrtnutí ze seznamu faktum. *Pokud se nemíníte s tím smířit, nezbyvá než se přihlásit znova - nic víc a nic míň.* V žádném případě není vyškrtnutí pro nezaplacení míněno osobně a je tedy nešťastné to tak brát.

Věřím, že budete mít pro výzvu porozumění a přispějete k tomu, aby měl výbor více času na vlastní spolkovou činnost!

Karel Babčický

Moderní balada autostrádová

Vraceli jsme se z Abana, z toho líbezného lázeňského městečka s úctyhodnou tradicí, kde už před 2000 lety Nero, Caligula, Tiberius a já nevím jak se ti všichni potentáti starého Říma jmenovali, se váleli v horkém bahně – zvaném fango – a plavali v léčivých vodách, hledající věčný elixír života. A já říčel na svou spolecestující: „Omládlí jsme nejmíň o deset let!“. Taková dovolená je mnohem účinnější než si nechat píchat extrakt z vopičích kulek jak to praktikují rumunští felčari známým osobám z politického a uměleckého života.

Ó, jak sladké je balamutit svět a hlavně sám sebe. Zpíval jsem, po pravdě řečeno falešně, hulákal staré šlágry a snad není nutné dodávat, že jen srdce hluboce milující to mohlo poslouchat. A tak se stalo, že v té stařecké euforii jsem na velké křižovatce dálnic u Verony jel místo na sever na jih. Jak se to mohlo stát člověku, který všechno ví, všechno zná, všechno umí, mi nejde na rozum. Říká se sice, že všechny cesty vedou do Říma, ale tohle nedělní ráno nám to vopravdu nepasovalo do krámu. Kdo zná systém italských dálnic, ví, že výjezdy jsou velmi od sebe vzdálené a že musím jet tak 50 – 80 km než to budu moci obrátit správným směrem.

Tak jedu pomalu, provoz byl kupodivu velmi malý a po několika stech metrech vidím, že železná zábrana je odstraněna v délce asi 50ti metrů, pravděpodobně se tam nedávno něco opravovalo a zrovna v protisměru přejel světlemodrý Fiat s velkým nápisem „Policia stradale“. Teď se to musí stát – zatáčka U, zatáčka smrti – za normálního provozu jistá sebevražda a vražda navíc – za mnou vozy poměrně daleko, na druhé straně taky – teď nebo nikdy – vletěl jsem na druhou stranu – dal plný plyn, auta se hrozivě přibližovala, bzučely jak podrážděné vosy – všechno se událo úžasně rychle, ale žádná krisová situace nenastala a já se jen modlil, aby policajti byli daleko za kopečkama.

Daleko byli, hodně daleko, ale ne za kopečkama. Viděli mě v zrcátku. Fiat zajel na stranu a vylezli z něj dva strážci silniční justice. Ani neměli tu červenobílou plácačku v ruce, tak si byli jistí svou kořistí. Povzbudil jsem madame řkouc: „Sme v prdeli, z toho může koukat i kriminál“, dojel, vylez a pomalu se šoural k těm dotyčnejm. Přijali nás mlčky, ale se zájmem si nás prohlíželi.

Typický Taliáni. Černá byla jejich oblíbená barva. Černý voči, černý fousy, celej mundúr byl v tý smuteční barvě, kolty se jim houpaly nízko u boku v černých pouzdrech. No, jestli jejich nitro je taky tak černý jako ty jejich vypucovaný holinky, tak osud nám buď milostiv! Pamětliv hlavní these všech vojenských strategů na světě, že útok je nejlepší obrana, spustil jsem: „Jo sono un monumentale idiot“, přesvědčen, že těm dvěma posledním slovům rozumí každé normální člověk na všech pěti kontinentech.

Žádná viditelná reakce a až po dlouhé mlčenlivé pause pravil ten starší dobrou němčinou: „Jsem v téhle službě už skoro deset let, ale takový paradenummer nám tu ještě nikdo nepředved. K tomu je potřeba buď hodně blbosti nebo bláznovství.“

Ujistil jsem ho, že v mém případě obě vlastnosti jsou přítomné v míře více než dostačující. Kvitoval to sotva znatelným úsměvem a pokračoval: „Za ten špás zaplatíte velkou pokutu.“

Moc se mi ulevilo. Vůbec se nezmínil o vůdčím listě nebo o nějakém tahání po soudech. Automaticky jsem začal uvažovat v kritériích norských – pane to budou tisíce! Nebyly to tisíce ale statisíce, bohudíky v lirách.

„Sto padesát tisíc“ pravil muž v černém. Bleskově přepočítáno přibližně 700 norských korun, za takový hřích opravdu pakatel.

A teď se stalo něco skutečně nedůstojného. Vjel do mě duch malého, odporného čecháčka. Povídám: „Jedeme z dlouhé dovolené, peněz moc nejní.“

Byla to sprostá lež. Na krku mi visel plátěnej pytlík – jsem člověk staromódní – a v něm byly rezervy, které by při troše opatrnosti vydržely snad až do Vladivostoku.

Staršina kývnul na svého kolegu, kousek pooděšli, chvíli se radili a pak vytáh blok a resolutně napsal definitivní pokutu. Ta zněla na 10.000 lir, t.j. asi 40 norských korun. Ať tomu věříte nebo nevěříte. Mám ji doma schovanou.

Když mi podával ten papír, plivnul bych si nejrači do ksichtu. Voblaflnul jsem slušného člověka pro pár zasranejch korun. Horečně přemýšlím; v kufru mám dva kartony cigaret, ty chlapeci jsou poměrně mladý, jistě mají doma bambína... ale nechal jsem toho. Tak nějak jsem cítil, že bych znesvětil tu čistou chvíli lidského porozumění a velkorysosti. Rozloučili jsme se přátelsky, jen mě požádali, abych nechal těch a podobnejch volovinek.

V autě jsme se trochu uklidnil a začal uvažovat, že se taková věc může stát tady a je naprosto vyloučená tam u těch beranů na severu. Tady holt hraje důležitou roli velkolepá historie a dlouhá tradice. Ti dnešní Italové jsou přímí a nepřímí dědici velkých kultur kolem mare nostrum a to nejen římské a řecké, ale i židovské, nemluvě o starých kulturách arabských. A pak taky cūcali hodně z moudrosti církve. Neznám žádnou instituci, která by měla – přes všechny ty ukrutnosti ve středověku a fanatickou inkvisici – takové porozumění pro lidskou nedokonalost a její slabosti. Devísou latinské rasy je: *žij a nechej žít*. Poesie života je základem jejich bytí...

Ještě několikrát potom jsme byli v Itálii. Na hranicích vylezu vždycky z auta – stal se z toho malý rituál – a hlasitě pravím k dvěma imaginárním mužům v černém: „Tak jsem zase v té vaší krásné, kulturní

zemi a já pojedu jako gentleman.“ A taky jo! I rychlostní předpisy dodržuju. Tím splácím tribut jejich konduítě.

Několik měsíců po této příhodě jsme byli hosty dnes již bohužel zesnulého pana Havelky. Byl to příjemný večer, Jiří předváděl své velké umění kuchařské a cukrářské a tak až po půlnoci jsme opouštěli jeho pohostinné bydlo. Měsíc byl v úplňku a já už z dálky viděl jak jeho studené světlo padá na nesympatické lejtstro v celuloиду, zastrčené za stíračem vozu. Můj zločin spočíval v tom, že jsem zaparkoval v té tiché ulici ne 4 metry, ale 3 a půl od konce křižovatky. Zaznamenáno to bylo v 21:50 hodin. Nikde ani živáčka. Ale co můžete čekat vod města – je možný že je jediný na světě – kde moudří radní se usnesou že příslušný etát musí vybrat v roce 130 milionů na parkovacích pokutách. Tak ti šílenoci jezdí ve dne v noci a buzerujou pořádný lidi. Mají spoustu zákonů a nařízení, ale aby odstranili 3000 vraků bez čísel z oselských ulic, na to prej nemají paragraf.

Konec konců rozhodující je, že máme 400 miliard na vkladní knížce. Že tady nic pořádně nefunguje je věc vedlejší. A to nejradostnější. Na obzoru se rýsuje nová královna. Vychází z hlubin lidu – sice trochu kalnejch – ale vono se to nějak vyhoulí. Už se těším jak budu pajdat 17.května pod zámeckým balkonem a třikrát zvolám hurá na počest její a jejího Ole Brumma, který snad dostane „begge deler“. Ukazuje se, že bude dobrým otčímem, jestli taky králem stojí zatím ve hvězdách.

Ale, ale pane Pivokonský, vy starej vosle, a co je Vám vlastně do toho?

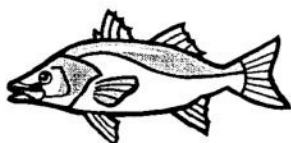
Josef Pivokonský

Kapr

Vánoční povídka ze skutečnosti

Poslední válečné vánoce v okupovaném Československu, tedy v roce 1944, byla už dost velká nouze v podstatě o všechno a s tím co bylo, se provozoval výměnný obchod. Veškeré potraviny (a jiné produkty) byly na přiděl v malých množstvích a často se stalo, že ani to na lístky se nedostalo, když si člověk nepřispíšil nebo neměl známosti. K tradiční české štědrovečerní večeři chyběl už i ten kapr. V prodeji ve městě bylo pár kousků, ihned vyprodaných, zbytek šel pod rukou na výměnu.

Můj otec byl původem z vesnice na Českomoravské vysočině, nevím přesně odkud, jelikož příbuzné jsme měli skoro všude. Asi týden před Štědrým dnem se tedy vydal do vesničky Janovice nedaleko Bystřice nad Perštýnem pro kapry. Tam bylo pár chovných rybníků a za větší počet cigaret a látku na pánské kalhoty mu bylo slíbeno 7 kaprů. Jeden pro nás a ostatní jako dar přátelům nebo na výměnu za jiné nedostatkové zboží.

Kapři přijeli vlakem v zeleném ruksaku, naskládání jeden na druhém s vrstvami vlhkého sena mezi sebou. Každý měl ve své rybí hubě kostku chleba namočenou do rumu, aby přežili transport. Hned po příjezdu domů do Brna jsme je vypustili do vany až po okraj plné čerstvé vody – ale i tak tam chudáci moc místa neměli – kdež zprvu leželi bez hnutí břichem vzhůru, ale postupně se začali vzpamatovávat, po tom co se jim podařilo vykrknout rumovou kostku, a brzy poplavávali celkem bezstarostně ve vaně. Matka vybrala toho nejhezčího z nich, byl i jinak vybarvený, pro rodinu k slavnostní večeři. Rodina se do Štědrého dne musela chodit koupat ke známým nebo do lázní, to však byla nepatrná oběť za kapra. Denně se kaprům vyměňovala voda a den po dni jeden po dru-

hém mizel do jiných rodin. Nakonec tam plaval už jenom ten náš.

Na Štědrý den brzy dopoledne, když já a můj o čtyři roky starší bratr jsme balancovali na žebřích a židlích, zdobíce tradičně velice vysoký strom (obstaraný taky nějak pod rukou, možná zrovna za jednoho z kaprů), objevila se ve dveřích matka v dlouhé gumové zástěře a vyzbrojena bílou utěrkou, cestou do koupelny pro ubohého kapra. Když však otevřela dveře, co nevidí? Vana je prázdná. Poslední ryba, ta jediná z bohatství sedmi kaprů, pryč. Nevěřicně zírá matka na vodu ve vaně, ta je nehybná, trochu špinavá, pár duhových šupin a jinak nic. Máti se vypořádala zpátky do pokoje a obrátila se na nás v poslední naději: „Dal někdo z vás někam toho kapra?“ – Otázka nám oběma připadala dost nemístní, kam by někdo z nás měl dávat kapra? Jen jsme zavrtěli hlavou a pokračovali v dvouhlasném popiskování koled.

Po naší záporné reakci pojalo matku zlé tušení; ihned zamířila do otcovy kanceláře vedle bytu a energicky otevřela dveře. Tam nikdo, jenom na psacím stole rozehraná partie šachu, kterou otec, jenž hrával napínavé turnaje sám se sebou, přerušil a někam odešel, společně s naším kaprem. Otec to dovedl, zmizet tajně a neslyšně druhými dveřmi z kanceláře rovnou na chodbu, kdykoliv se mu to hodilo, aniž někdo z nás tušil kdy, kam a proč. Tentokrát s ním zmizela slavnostní večeře vlastní rodiny.

Kolem třetí hodiny se otec vrátil, vánočně naladěný a spokojen. Matka, rozplynulá v slzách a nesmírně rozzlobená, ze sebe zajíkově dostala: „Cos' udělals s naším kaprem? S tím posledním kaprem ve vaně, co byl náš? Komu jsi ho zase odnesl?“ – Otcovy dětsky modré oči nevinně zamrkaly, obočí se zvedlo a on s údivem odvětil: „Našeho kapra? Byl to n á š kapr??? Já myslel...“ – „Nic jsi nemyslel, tys' jenom šel a vzal! Je mi dovoleno se zeptat, kdo tu rybu dostal?“

Otec tam stál, trochu rozpačitě a s omluvným úsměvem na rtech. - „No,... tak já jsem ji odnes paní Málkové (jména jsou z důvodu ochrany osob změněna). Byl jsem u nich včera večer popřát vánoce, a ona byla velice nešťastná, že nesehnali pro rodinu vánočního kapra, a Jenula (sedmiletý syn Jan, příšerně zpovvykaný a nevychovaný chlapeček) by bez ryby moc plakal... Tak jsem slíbil, že jim jednu rybu dáme.“

Zde musím na chvíli přerušit děj povídky, abych váženému čtenáři představila rodinu Málků. Pan Málek byl farářem a kazatelem v církvi starokatolické, kde se otec před časem stal členem a chodil do minikapličky v neděli na kázání. Jinak v civilním životě byl pan Málek zaměstnancem na daňovém úřadě. Manželka, také starokatolička, byla mimo to hledaným médiem, jež nemělo problémy zprostředkovat kontakt s duchy zesnulých, dávno nebo nedávno; styk s mrtvými přáteli a rodinnými příslušníky na seancích přítomných spiritistů, které médium dobře znalo, se většinou povedl. Slavní mužové dle výběru, jako třeba Caesar, Rodolfo Valentino nebo Darwin, abych jmenovala několik, se často projevovali a zahovořili k společnosti několika cizojazyčnými moudrostmi. I Božena Němcová dovedla zavítat do vybraného kroužku paní Málkové, a nabádat přítomné k vlastenectví, upraveným jazykem Novočechů. Nebylo oka, které by zůstalo suché.

Otec, který měl zájem v podstatě o všechno na světě, byl také spiritista a občas se účastnil seancí paní Málkové. A měl ovšem pochopení pro to, že ona, která se pohybovala ve sférách mnohem vyšších než my všichni ostatní, se nemůže rozptylovat něčím tak triviálním jako je shánění

ryby k večeři, i když zde se jednalo o večeři štedrovečerní. V této rodině dost často mizely naše potraviny v době válečné, těžko sháněné, na to byla máti celkem zvyklá. Ale že to otec mohl udělat dnes ...

Po scéně s matkou se otec isoloval v kanceláři, až se věci uklidní, a pokračoval v započaté partii šachu.

Mezitím pokračovaly v kuchyni přípravy k večeři. Jist jsme museli, s rybou nebo bez, po tom, co se rodina celý den postila, jak bylo u nás zvykem.

Blížila se šestá hodina. Venku posněhávalo, lehounké vločky poletovaly stříbřitě kolem pouličních světel, sváteční nálada se začínala snášet do téměř liduprázdných, ztichlých ulic, nad městem zazněl vzdálený chór andělský a vánoční zvony z blízkých kostelů. Nálada u nás doma však nedovolila poselství svátků a radostnému očekávání vniknout do domu, a nevěstila nic dobrého.

Prostíraly jsme slavnostní stůl, máti a já, když tu najednou stojí otec mezi dveřmi, v kabátě a s kloboukem v ruce. Dvakrát přešlápl, polkl naprázdno a váhavě oznámil: „Tak já teda teď jdu...“

– „TY CO?????“ – vypravila ze sebe matka, paralyzovaná touto poslední kapkou do poháru utrpení. – „No, paní Málková právě telefonovala a pozvala mě na večeři. Jsem tam velice vítaný“.

Matka odložila co právě držela v ruce opatrně na stůl, zvedla hlavu hrdě do výše, a v zádech rovná jako svíce, opustila místnost. Otec ještě chvíli stá nerozhodně na místě, potom pokrčil rameny a odešel, dveře bytu za sebou potichu zavřel; odešel k Málkům na večeři. U nás totiž nebyl kapr, a toho on si tak přál na Štědrý den.

Pokoj lidem dobré vůle...

O hodinu později jsme seděli, svátečně oděni, u vánočního stolu. V křehkých křišťálových skleničkách jiskřilo víno od Pálavských kopců, měsíce ochraňované pro tuto příležitost, na nejjemnějším cibulovém servisu jsme večeřeli bramborovou polévku místo rybí, výtečný bramborový salát a jablkový kompot s brusinkami, vařenými švestkami a plátky citronu. Ve studené spíži bylo masa dost, na další svátky, ale na Štědrý den maso nikdo nejí, to nás vůbec nenapadlo. Máti, bledá, polykala slzy, teta Anda, její nejstarší sestra, každoroční návštěva v tento den, hluboce uražená, a my dva, bratr a já, jsme se potají smáli do pěstiček, to celé nám připadalo groteskní a komické; cpali jsme se tím, co bylo, hlavně ohromně dobrým cukrovím (jaké dodnes dělám).

Vedle, v osvětleném pokoji byl vánoční strom, ozáren všemi třiceti svíčkami (pravými), které vesele plápolaly házely pitoreskní světla a stíny na vysoký strop. Barevní ptáčkové a andělíčky se houpali na

vonících větvích a stříbrné koule se třpytily v plameni svíček. Máti přestala plakat pohledem na ten krásný strom, i teta se začala usmívat, a najednou byly vánoce i u nás. Pomalu jsme se zvedli od vánoční tabule a šli se podívat každý na své dárky, poznamenané dlouhodobou válkou. I tak milé a vítané; byli jsme tehdy skromní.

Dlouho po jídle s dostavil otec, navečeřený a rozjařený Málkovic doma vyrobeným vínem a jal se zpívat koledy, jakoby nic. Narodil se Kristus pán, veselme se...

Druhý den se už o věci nemluvalo a zbytek vánoc proběhl v pohodě a snášenlivosti.

Olga Portheim

St. Hallvard-guttene

Ønsker du å gi din sønn mulighet til å synge i et av Norges beste kor?

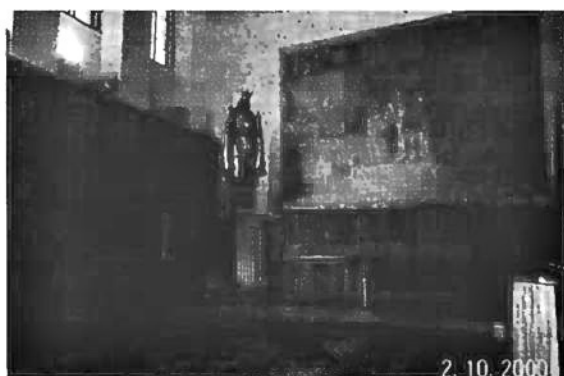
Vi tar inn nye sangere!

Hvis du synes dette høres interessant ut, ber vi eg ta kontakt med:

Vidar Neshagen
Svartdalsvn 10A
0678 Oslo
Tlf.: 22 67 35 31
Mobil: 95 23 39 26

Zpráva z konference zahraničních Čechů

Ve dnech 1. až 5. října proběhlo v Praze setkání Čechů žijících trvale mimo Českou republiku. Setkání bylo součástí projektu "Praha – Evropské město kultury roku 2000" a mělo důstojný rámec: uskutečnilo se pod záštitou presidenta republiky, zahájení proběhlo ve velké aule Karolina, součástí byla i návštěva Senátu a Hradu. Tomu odpovídala i pozornost medií, aspoň na začátku setkání.

Konference neformálně navazovala na "Týden zahraničních Čechů", který se uskutečnil v roce 1998 za účasti téměř 400 krajanů z celého světa. Letošní setkání mělo asi 200 účastníků z 28 zemí, organizátorem byl Mezinárodní koordinační výbor Univerzity Karlovy. Jediným důvodem pro poloviční účast byla nejspíše malá publicita, což bylo částečně předmětem kritiky, protože zájem byl poměrně veliký. Z Norska byli celkem tři účastníci, tedy podobné poměrné zastoupení jako z jiných skandinávských zemí. I tak byla celková účast patrně větší než se očekávalo, hned od prvního dne se muselo jednání přesunout na Právnickou fakultu, protože prostory Karolina nedostačovaly.

Byli jsme samozřejmě velice zvědaví na průběh konference, pozvánka napovídala mnohé, ale samotný smysl úplně zřejmý nebyl. Očekávání se naplnilo jen částečně, pravděpodobně i proto, že bylo předem obtížné vědět co očekávat lze. Moje původní představa, že setkání bude pokusem o dialog mezi krajany a starou vlastí

naplněna nebyla, protože byla nejspíš mylná. Celý program byl z české strany předem pečlivě připraven a průběh pak řízen tak, že nějaké odchylky byly předem vyloučené. Hlavním smyslem byla snaha vyjít vstříc různým nárokům či potřebám ze strany krajanů. Jistě chvályhodné, po pravdě trochu nečekané, ale určitě pro některé skupiny velmi potřebné – viz níže. Přesto mi připadalo škoda, že o potenciál, který početná skupina krajanů - zvláště v západní Evropě a zámorí - patrně představuje, přílišný zájem nebyl. Na druhé straně je třeba přiznat, že vzhledem k vysokému průměrnému věku účastníků konference bylo občas dost obtížné směřovat debatu k daným tématům, zvláště při časovém omezení. Výsledkem bylo to, že bylo téměř nemožné dostat se k mikrofonu. Řešením je nejspíše volné fórum, které by umožnilo debatu krajanů mezi sebou, ať už by výsledek byl jakkoliv nepředvídatelný. Což ovšem předpokládá opustit předem připravená klišé ale o to by snad mělo jít.

Zajímavé bylo už předem dané dělení krajanů na kategorie. Zvláště překvapivé bylo rozlišování mezi exulanty a emigranty,

keré bylo patrné z české strany a zároveň těžko pochopitelné ze strany těch, kterých se týkalo. Tím víc, že sami organizátoři přiznávali, že z hlediska záměrů konference toto dělení nedává smysl, protože obě skupiny jsou prakticky ve stejném vztahu k České republice. Jedná se zřejmě o pozůstatek komunistické propagandy, která způsobila sémantický posun významu slova emigrant tak, že pro Čecha dnes hraničí s nadávkou (stalo se mi, že se mi jedna paní spontánně omluvila po tom, co mě v hovoru označila za emigranta; byl jsem z omluvy pať). Konkrétně je to nějak tak, že exulantem je ten kdo musel odejít a emigrantem ten kdo nemusel, jenže jak se to určí se moc neví. Další skupiny jsou už smysluplnější, protože jejich potřeby jsou zcela specifické: lidé žijící v bývalé východní Evropě, často už po mnoho generací (např. Ukrajina a Balkán) a konečně Češi na Slovensku. Konference se účastnili i krajané nezapadající do žádné z těchto kategorií, např. z muslimských zemí, jejichž situace je opět jiná. Je pochopitelné, že životní podmínky ve všech těchto oblastech a z toho plynoucí očekávání ve vztahu k České republice jsou zcela rozdílné. Osobně jsem se zájmem debatu vyslechl, protože byla v mnohém poučná, ale bylo by patrně praktičtější, rozdělit konferenci do paralelních sekcí a nechat na každém čeho se chce zúčastnit.

Jen telegraficky z programu konference: symposium na téma Emigrace a exil jako způsob života (viz výše o rozlišování pojmů). To byla jediná část konference kdy hlavní slovo měli krajané prvních dvou skupin. Jinak většina jednání probíhala v pracovních sekcích jako legislativní, politická a ekonomická, školská, sociální a kulturní. Typicky bylo úvodní slovo vždy předneseno reprezentantem odpovídající instituce v ČR, který nakonec zodpověděl případné dotazy. Kvalita příspěvků variovala od výborných k formálním, následné debaty byly občas dost dramatické a často musely být předčasně ukončeny. Pozoruhodné bylo, že oproti očekávání téměř nedošlo k debatě o restitucích pro chabý zá-

jem ze strany účastníků konference. Téměř jeden celý den byl věnován panelové debatě na téma Čeští lékaři v zahraničí, která naštěstí probíhala paralelně s jednáním v pracovních sekcích. V rámci konference se uskutečnila i návštěva depozitáře Státního ústředního archivu.

Protože stránky tohoto věstníku neumožňují podat podrobnější zprávu, chtěl bych alespoň předat snažnou prosbu archivářů, kteří nás přesvědčili o opravdu záslužné mravenčí práci, kterou vynakládají k zmapování krajanského života. Projděte svoje knihovny a posuďte máte-li jakékoliv materiály týkající se tohoto tématu, ať už z jakékoliv doby – knihy, časopisy, noviny, fotografie, výstřižky, nahrávky, grafiku, kroniky či jiné předměty - prostě cokoli co ilustruje náš pobyt v zahraničí, které byste chtěli postoupit k odbornému archivování. Nabízí se hned tři možní adresáti: Libri Prohibiti (s nímž náš spolek navázal spolupráci už dříve), Státní ústřední archiv a Náprstkovo museum. Volba je vaše a **pamatujte, že by byla věčná škoda, kdyby tyto materiály byly pro budoucnost ztraceny**, což se bohužel tak snadno stává v cizím prostředí. Rádi pomůžeme s navázáním kontaktu.

Závěrem bych chtěl konstatovat, že jakkoliv mám výhrady k určitým aspektům konference, byl jsem rád, že jsem měl možnost se zúčastnit, protože výchozí myšlenka je výborná. Jen doufám že případná další pokračování tohoto setkání budou více dialogem mezi námi zde a jimi tam.

Karel Babčický

České Aerolinie rozšíří nebeský tým

Čas plyne jako voda a od mého posledního článku v krajském věstníku uplynul téměř jeden rok.. Možná by Vás opět zajímalo, co se za tu dobu v ČSA odehrálo zajímavého. V první řadě je možné radostně konstatovat: hodně se cestuje a přímá linka ČSA (také díky Vám) do Prahy čelí stále většímu zájmu cestujících! Proto rada pro všechny, Váš čas je drahý, přemýšlejte o něm a snažte si ho organizovat co nejlépe. Jinými slovy, Vaši cestu s ČSA si pokud možno plánujte co nejvíce dopředu, jedině tak se zbavíte zbytečných stressů, máte své místo v letadle jisté a v neposlední řadě zaplatíte nejvýhodnější jízdné. Takzvané "last minutes" ceny jsou typické v přepravě organizované chartrovými společnostmi při doprodejích zbylých sedáček. V ostatních případech pravidelné přepravy, jako je právě třeba pravidelná linka ČSA mezi Oslem a Prahou, se takovéto slevy vyskytují pouze zcela výjimečně a navíc s řadou dalších omezení a přísných podmínek, při jejichž porušení často dochází k pozdějším nepříjemným překvapením. Čili přemýšlejte o své předvánoční cestě do domoviny již dnes.

Téměř všechny letecké společnosti hlásí za prvních 6 měsíců roku 2000 rekordní přepravní výsledky a podobný předpoklad je i v jeho druhé části a to vše navzdory extrémně a neočekávaně vysokým cenám leteckých pohonných hmot, které tvoří podstatnou část nákladů každého dopravce! ČSA zaznamenaly v tomto období meziroční přírůstek cestujících 22.8% a obdobná čísla vykazuje i linka do Prahy.

A co je dále nového v ČSA? V České republice ČSA téměř nemají domácí konkurenci, tu tvoří zahraniční letecké společnosti. Tyto se pokoušejí s větším či menším úspěchem začleňovat do větších celků, takzvaných aliancí. V poslední době tak řada aliancí vznikla a mnoho pokusů skončilo nezdarem. Nyní lze mluvit pouze o

dvou stabilnějšími seskupeními a to Star Alliance v čele s United Airlines a evropskou dvojkou Lufthansou (zde je i SAS) a Oneworld s vedením American Airlines a British Airways.

Prostoru na trhu využily společnosti Delta Air Lines a Air France a společně vzniká aliance SkyTeam, kde jsou dalšími zakládajícími členy Aero Mexico a Korean Air. SkyTeam disponuje zhruba tisícem letadel a jeho příjmy se loni pohybovaly kolem 30 miliard dolarů. Po jednáních se všemi aliancemi se ČSA rozhodly pro tuto alianci a v současné době probíhají intenzivní jednání o plném začlenění ČSA do SkyTeamu, s kterým se na plno počítá od dubna 2001, kdy budou letecké řady plně koordinovány. Dnes SkyTeam nabízí denně 6402 letů do 451 měst a 98 států celého světa. Více jak 175 milionů cestujících ročně bude moci využívat kvalitu a detaily zákaznického servisu aliance SkyTeamu. Díky uskupení několika důležitých dopravců, vhodně geograficky rozložených, budou moci pasažéři využít spojení do prakticky všech destinací Severní polokoule, kam je provozováno až 80% všech světových letů. ČSA získají, a to je velmi důležitý fakt, od samého počátku statut plnohodnotného člena aliance a navíc se počítá s exklusivním postavením ve střední a východní Evropě. Představy směřují k tomu, aby se Praha stala tak zvaným hubem, přestupním bodem, přes který létají nejen cestující ČSA, ale celé aliance. To bude velké plus nejen pro Aerolinie samotné, ale i pro Prahu a pražské letiště.

Proč SkyTeam projevil zájem právě o ČSA, když případných zájemců byla celá řada? Odborníci SkyTeamu oceňují, že ČSA v posledních letech dosahují příznivých hospodářských výsledků, disponují jedním z nejmodernějších letadlových parků na světě a bezesporu jednou z hlavních předností ČSA je sídlo jejího mateřského letiště v Praze. Aliance přes ně získá strategickou pozici na mapě evropských leteckých tras.

A co toto vše přinese cestujícím? SkyTeam bude mít pro své zákazníky připraveny perfektní a kompletní služby. Bude nabídnut větší informační servis. Kdekoliv na světě najdou pasažéři asistenční pomoc a kanceláře, ve kterých si budou moci nejen rezervovat své letenky, ale zároveň se informovat na veškerých službách SkyTeamu. Jednotliví členové aliance mohou rezervovat místa pro cestující i u ostatních účastníků aliance a co je velice významné, pravidelní cestující mohou získávat body na své členské karty Frequent Flyer pro-

gramů za prolety s jakoukoliv leteckou společností v alianci!

ČSA intenzivně jednájí a finalizují své budoucí plné alianční začlenění do nově vzniklé mezinárodní letecké aliance SkyTeam. Dokončení rozhovorů a následný podpis dokumentů je očekáván v blízké budoucnosti.

Václav Šilhan
ředitel zastoupení ČSA Norsko

LETOVÝ ŘÁD

Tel: +47 22 43 17 18

Fax: +47 22 43 44 53

E-mail: oslo@czechairlines.no

ZIMA
2000 / 2001

non-stop

Boeing 737 - 500

OSLO → PRAHA

Let	Dny v týdnu	Odlet	Přílet	Platí v době
OK 449	Po . . Čt Pá . . . Út . . .	08:15	10:15	30.10. → 23.3. 19.12. → 2.1. a 27.2 → 27.3.
OK 447	. . . . . So .	13:25	15:25	10.3. → 24.3.

PRAHA → OSLO

Let	Dny v týdnu	Odlet	Přílet	Platí v době
OK 448	. . St Čt . . Ne Po	19:00	21:10	29.10. → 22.3. 18.12. → 1.1. a 26.2. → 26.3
OK 446	. . . . . So .	10:25	12:35	10.3. → 24.3.

POZOR: Lety OK 448 a OK 449 ve dnech 23., 24. a 31. prosince a 1. ledna jsou zrušeny

Kurs češtiny pro děti

Fakta: Česko-norské fórum pořádá kurs češtiny pro děti školního věku. Kurs vede Mgr Lenka Ridzoňová, za asistence manžela. Jedenáct dětí ve věku od 6 do 14 let je rozděleno na čtyři skupiny podle úrovně dosažených znalostí. Většina výuky probíhá v Korsvoll škole v Oslu, zprostředkované paní Líbou Jevnakerovou. Ačkoliv se rodiče na kursu finančně podílejí, větší díl je hrazen příspěvkem Fóra.

Vyrůstat v jazykovém prostředí, kde rodič je outsiderem, není lehké. Zrovna tak není lehké být rodičem a sledovat potomka, který nechápe náš kulturní kontext a jehož kulturní kontext my nikdy nepochopíme - a to nejen díky generačnímu rozdílu. A co uděláme, když dítě po mnoha letech negace zázemí rodičů chce najednou tohle zázemí poznat? A tak máme problém: jak dětem "naše" zázemí zprostředkovat. A když už jsme tak úspěšní, že potomek v našem jazyce komunikuje, jak zabránit perličkám typu roztomilé mladé dámy s úsměvem nám oznamující že venku chč...? Umíme si vůbec představit, co to obnáší jazyku se "naučit"? A kdy vlastně můžeme říci, že někdo jazyk "umí"? Snadno by jednoho tyhle otázky zahnal do obrany. Tady zřejmě neplatí, že kdo nic nezkusí, nic nezkazí. Naopak, pasivita z rodičovské strany nezůstane bez následků.

Norské školní reformy vedou k tomu, že výuku mateřštině musí rodiče obstarat sami. A kdo jste prošli očistcem mimoškolních činností dětí ve školním věku, budete souhlasit, že každá pomoc je nezaplacitelná. Tudíž se musím podělit o radostnou událost, že letos máme štěstí v podobě hodného strýčka - Česko-Norského fóra, a hodné tetičky - Lenky. A nejen tetičky (Lenka promine), ale celé tetiččiny rodiny - manžela a dvou dcer, kteří se ujali rolí "pomocných učitelů".

A tak může hrstka nás rodičů každý čtvrtek blahosklonně přikývnout na prvňákovu otázku "a mámo, bude tam zase veverka" a strávit část večera v kruhu lidí, se kterými si nemusíme klást otázku, jestli si vlastně rozumíme. A na cestě domů vyslechnout nadšené zpravodajství o tom, kolik jedniček

dnes kdo získal. A zklamané povídání o tom, kolik jich kdo nezískal, povídání zatím převážně sebekritické: norská výchova zdá se nevede k hledání "hlavních chyb" na ostatních při vlastním neúspěchu.

Když potom náhodně vyslechnete vzorek průběhu vyučování, uvědomíte si, jaké vlastně máme štěstí. Tempo, výuka vedená tak že i moje jinak pět minut neposedící dítě bez problému vydrží celou jednu šedesátiminutovou hodinu, individuální vyučování možné díky Štefanově účasti, množství probraného - klobouk dolů. A to nezmiňuji další přednosti situace: najednou dítě zjistí, že není samo, a že čeština není jenom k obskurní kuchyňské komunikaci. Po hodině také mastí prvňáci v přílehlé místnosti stolní fotbal - čím dál častěji česky. Děk patří paní Líbě za zprostředkování prostor, a to ne jen tak jakýchkoliv, ale kde je místo i na tyhle "kolaterální" činnosti.

Jako osoba živící se statistikou musím říci, že kvantitativně dokumentovat kladný vliv hodin se nám asi nepovede - malá čísla jsou malá čísla a srovnatelná populace chybí. Ale několik vlastních pozorování snad mohu zmínit. Děti jsou obrovsky motivované. Moje dítě - norský druhák, které před začátkem českých hodin všude říkalo, že neumí číst (norsky), protože se musí učit číst dvakrát a má toho tudíž moc - nehledě na to, že nikdy neví, které "o" je "o" a které "u", se už čtení zuřivě nebrání, bez ohledu na jazyk. Moje mladší dítě se stalo spolu s ostatními nejlepším žákem, všude nadšeně o škole vykládá a jeho prestiž u kamarádů díky minoritnímu jazyku vyrostla! Navíc se naučí číst a jeho šance někdy se česky opravdu naučit jsou tak o hodně zlepšené. No a já konečně nemusím při uvádění vlastních ja-

zykových úchylek na pravou míru spoléhat jen na rodinné prostředí.

A tak mi nezbyvá než doufat, že jazykový dorost přispěvatelů do našeho věstníku se nám při spojeném úsilí povede zajistit. A poděkovat všem, kteří se na tom podílejí. Vaše pomoc je pro nás, rodiče, nenahraditelná. Díky Vám!

Alena Bartoňová

**Pro další případné zájemce o kurs češtiny pro děti uvádíme kontaktní adresu:
Lenka Ridzoňová, tel. 67 13 37 75,
e-mail: Ridzon@frisurf.no**

Naše česká škola

Jmenuji se Julie. Chodím na češtinu do druhé třídy. Chodí se mnou Patrik, Andrea a Veronika. Na konci hráme hru. Máme tam knihy, úroveň Berku. Dává nám úkolky. Naše učitelka se jmenuje Lenka. Je hodná a dává nám jedničky.

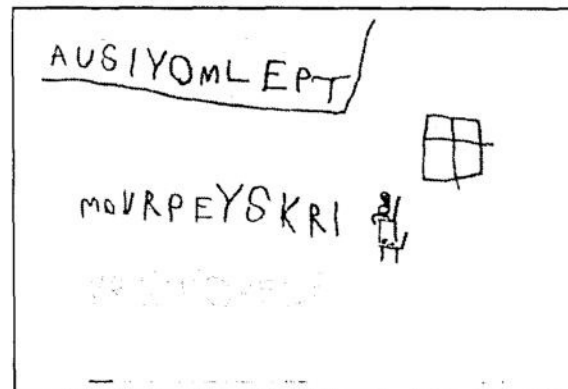
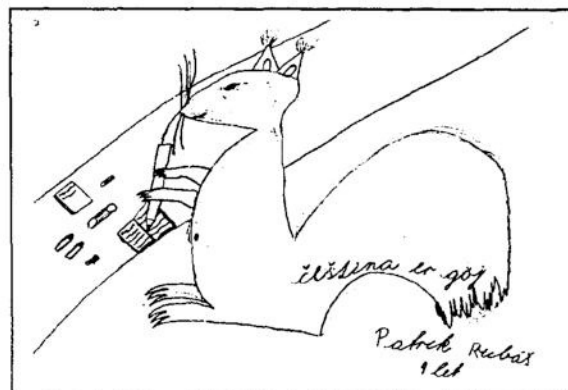
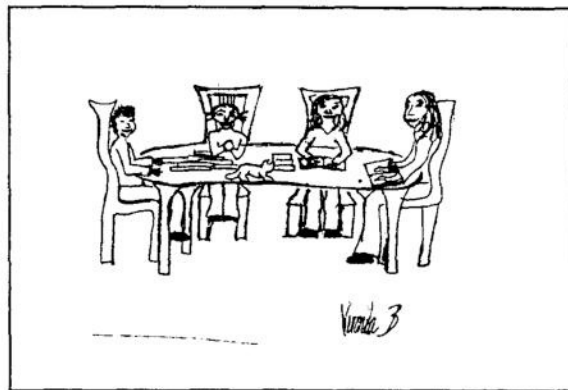
• Na češtině se mi líbí.

Julie Novmer, 6 roků

Brustadli na češtině.

Každý čtvrtek chodím já s Kristofem na češtinu. Čeština je mnohem těžší než norská, ale daří se to. Nejdříve mě učila Liba a letos máme Lenku. Jednou za rok mě zkouší v Budějovicích a říkájí že je to dobrý. Bratrance kuln mi zlárdí že umím jak česky tak norský.

SIMON BRUSTAD

Et boktips

Det regner og det regner... og vi er midt i en norsk høst "på sitt beste". Det er ikke så mye å foreta seg (hvis vi ikke liker å ta på oss regntøy og gummistøvler og vasse rundt i sølepytter dag ut og dag inn, vel å merke). Selv jeg innrømmer at det av og til kan være herlig å føle regndråper i ansiktet... men "nok er nok !", og derfor kommer jeg med et tips om en "GOD BOK".

God bok i anførselstegn, fordi alle har vi forskjellig smak (og godt er det) når det gjelder det meste, og det gjelder selvfølgelig også bøker (selv om jeg mener at det er visse "kvalitetskriterier" i litteraturen, men det kan jo diskuteres...).

I dag vil jeg anbefale boken "VERONIKA VIL DØ" av den brasilianske forfatteren Paulo Coelho (den kom ut på norsk i 1999, er også oversatt til tsjekkisk). Paulo Coelho er født i Rio de Janeiro i 1947, og er mest kjent for boken " Alkymisten" som kom ut i 1996 og ble en bestselger verden over (selv om den var "omdiskutert"). "Veronika vil dø" handler om en ung og vakker slovensk kvinne som bestemmer seg for å avslutte livet sitt (som ikke har noen mening lenger) og tar masse sovepiller. Selvmordforsøket er mislykket og hun våkner neste dag på et psykiatrisk sykehus Villete. Der får hun beskjed om at hun riktignok overlevde, men hjertet hennes er meget alvorlig skadet, og hun har maksimalt en uke igjen å leve... Og det er her boken begynner: Veronika er blant "gale" mennesker som befinner seg mer eller mindre frivillig på en institusjon, og vi får et innblikk i deres skjebner, liv og tanker. Paulo Coelho som selv vet mye om denne problematikken stiller mange spørsmål: Hva er egentlig galskap og hva er det å være normal? Hvor går denne grensen og hvem har rett til å bestemme det? Hvorfor føler mange mennesker seg presset av konvensjoner og "samfunnets vedtatte regler" til å være og handle sånn og sånn, dvs. "riktig" i andres øyne og hvorfor tør vi ikke å være "annerledes"? Og hva er egentlig denne "Vitriolen" eller "Bitterheten" som så mange

synes å være forgiftet av (iflg. dr. Igor) for noe?

Det er ingen trist bok (bortsett fra begynnelsen som kanskje er litt langtekkelig), men tvertimot en slags hyldest til livet og til alle de (gale) menneskene som stadig er på letting etter meningen med livet sitt.

Det er noen som mener at Coelho skriver for enkelt, men "v jednoduchosti je krása..." eller hva?! Han har skrevet flere bøker, men jeg mener at denne siste er "den beste" hittil. Så, les boken (hvis du vil - men du bør !) og tenk over ditt eget liv - over dine drømmer, skjulte ønsker og fantasier ... og husk: "BEDRE SENT ENN ALDRI" .

En god "lesestund" ønskes av

Lenka S. Brustad

Jazykové záludnosti

Paní Olga Portheim nás vyzvala, abychom přispěli svými návrhy na přeložení několika norských slov a idiomatických výrazů do češtiny.

Zde je můj návrh. Myslím si však, že v různých souvislostech se některé výrazy musí přeložit různě v duchu „mentality“ toho určitého jazyka.

<i>snurrepiperier</i>	= cetky
<i>komme til livs</i>	= přijít něčemu na kloub
<i>sette foten ned</i>	= postavit si hlavu, neschválit něco
<i>ta rotta på</i>	= vyšachovat někoho, přitlačit někoho ke zdi
<i>gjøre et nummer av</i>	= dělat z něčeho vědu
<i>nedtur og opptur</i>	= přízeň či nepřízeň osudu ¹
<i>tungvekter</i>	= 1. boxer, 2. tlustá osoba, 3. osoba speciálně schopná ²
<i>å frese</i>	= 1. praskat, prskat, stříkat, 2. zpěnit, 3. vláčet (ornou půdu)
<i>flaggsak</i>	= záležitost číslo jedna
<i>kreti og pleti</i> ³	= kdokoliv

Dále bych ráda poděkovala za radu o prodloužení životnosti punčocháčů. Vypadá to jako nějaké čáry máry, ale jistá logika v tom je, tak jsem to též zkusila. Jaký bude výsledek se teprve ukáže.

Věra Kučerová

¹ jindy zase možno přeložit *nedtur* jako rozčarování, *opptur* jako úspěch a pod

² lid. kádr, třída nebo novodobě řečeno „jednička“

³ z hebrejštiny, dva národy Krétové a Filištínští, ze kterých byla vybrána tělesná stráž krále Davida

Nové jazykové hlavolamy

Dnes tedy ty slíbené české oříšky – několik výrazů a přísloví. Kdo najde norské paralely?

1. Mouchy snězte si mě.
2. Všecko je to na draka (případně na kočku).
3. Vlez mně na záda.
4. Dávat sviním perle.
5. Házet hrách na stěnu.
6. Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí.
7. Kde není, ani smrt nebere.
8. Žádný strom neroste do nebe.
9. Kdo seje vítr, sklízí bouři.
10. Kopřivu mráz nespálí.
11. Vypadá jako nedochůdče.

Jazykové záludnosti mohou také působit jiným směrem, jak následující anekdoty naznačují:

Začínal soud mezi dvěma sedláky o hranice polností. Pan Kolář, jeden z nich, byl předvolán první jako svědek ve věci. Soudce se na něj obrátil: „Pane Kolář, já si nejprve vezmu Vaše personálie.“ – Sedlák zděšeně odvětil: „Tak to né, ty já si vzít nedám!“ – a jako blesk vyletěl ze dveří a řtil se po schodech dolů a ven ze soudní budovy.

„Kdo si ten chlap nevychovaná myslí že je? Suterén jeden nafoukanej!“

„Mami, jedna moje spolužačka byla vybraná jako sadistka do filmu. Dostane za to padesát korun na den“.

Dcerka českých rodičů, vyrostlá v Norsku: „Prosím tě, můžeš trošku uhnít, já se nedostanu do skříně“.

„Máme lednici s velkým mrzákem“.

„On je veterán, celý život nejí maso“.

A na konec, jak se mluví: „Tatí, co je to?“ . „To jsou modrý blumy.“ – „A proč jsou ty modrý blumy červený“ – „Protože jsou ještě zelený, a už dej pokoj...“

Olga Portheim

Remembrance, Responsibility and Future

German Forced Labour Compensation Programme

Odškodnění

České velvyslanectví v Oslo informuje o možnostech občanů ČR (i bývalých) při uplatňování perzekučních nároků z prostředků německé nadace „Připomínka, odpovědnost, budoucnost“ a z rakouského Fondu smíření. Týká se kompenzace za nucené práce, osobní škody a majetkové újmy. Registrace žadatelů probíhá prostřednictvím tzv. partnerských organizací. Rozhodující je trvalé bydliště žadatele, nikoliv státní příslušnost. Žadatelé žijící k 16.2.1999 v Norsku, případně potomci zemřelých po tomto datu, se registrují u

International Organization für Migration
Slave and Forced Labour Compensation
Project

17 Route des Morillons, C.P. 71
CH-1211 Geneva 19
Switzerland

Telefon: +41 22 71 79 235

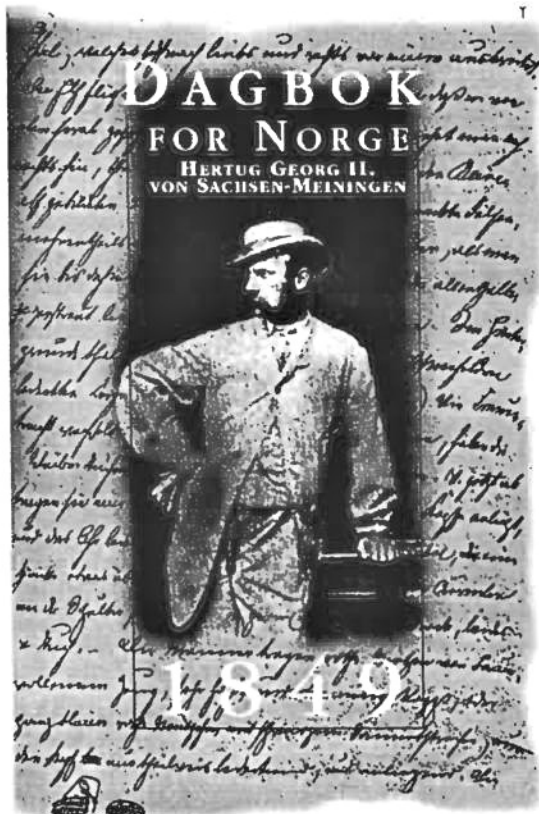
Fax: +41 22 79 86 150

E-mail: compensation@iom.int

Internet: <http://www.compensation-forced-labour.org>

Pro bližší informace je nutno se obrátit přímo na velvyslanectví.

Poznámka kulturní

Na norském knižním trhu se objevila nová publikace česko-norského historika Ladislava Řezníčka: „Hertug Georg II, Dagbok for Norge“ o vztahu vládce knížectví Sachsen-Meiningen k Norsku a k dramatikovi Henrikovi Ibsenovi. Stejný autor-historik odevzdal nakladatelství v Praze český překlad epigramů Ludviga Holberga s ilustracemi Jana Kristoforiho.

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM

Ansvarlig for dette nummer var Karel Babčický.

Foreningens adresse: POSTBOKS 48, 3421 LIERSKOGEN

Medlemskontingent: hovedmedlem kr. 120,-, familiemedlem kr. 80,-

Telefon: 22 18 98 93, telefaks: 22 18 95 50, bankgiro: 6241.06.04650